

Időtlenül ható kezdeti impulzus

„...a világmindenség egymástól függő események dinamikus szövete. Egyik tulajdonsága vagy alkotóelme sem tölti be az egészet fenntartó alapzat szerepét; mindegyik a többi alkotórész tulajdonságainak következménye...”

Fritjof Capra

Szikrázott a téli nap a Városligetre leesett vastag havon. Csak néhány kutyasétáltató mászkált délelőtt a kopasz platánok alatt. A nyomok már össze-vissza szabdalták a szűz havat, de az úttest fehér volt még, mert napok óta tartotta magát a fagy. Beljebb, a Damjanich utcában már minden fekete volt, és latyakos a szózástól. A hangulat is más volt. Valahogy fázósabb, mert a nap ide már nem sütött be. Tudtam, mert egy ablakot éppen becsuktak a hatodikon, és egy pillanatra felvillant a tükröződése, de csak közvetve érintett. A fénye ott volt, de a melege – az a kevés – már nem. A kétudvaros, gangos ház régi emlékeket idézett fel bennem, amíg vártam, mert Éva leszaladt valahová – kicsit korábban érkeztem.

Udvariasan vezetett be a lakásba, majd a kis kuckójába. Gyurka bácsi óbudavári odúja jutott eszembe. Csak, ami szükséges... És egy számítógép. Csönd volt, és nyugalom. Egy kicsit még rendezgettem a diktafont, és közben lényegtelen dolgokról fecsegtem, majd lassan lecsendesedett minden bennem is.

Próbáljunk meg először arról beszélgetni, hogyan jelent meg Nálad az a kezdeti impulzus, amely a mai napig eltart, és amely újra meg újra felújul az évek, évtizedek során. A Te életedben hogyan kezdődött az a nagy kaland, amit ma már Bokornak nevezünk?

Nehéz már a közösségben. Amikor valaki mély hangon, zárt szájjal beszél – úgymond elmélyülten imádkozik –, akkor semmit sem hallok a készülékkel – kezdte Éva, és rögtön magamra is vettem, hiszen mély hangon, sokszor zárt szájjal szoktam dörmögni, főleg akkor, ha úgy érzem, valami fontosat mondok. Persze nem így indult – folytatta. Tizennégy éves koromban, 48-ban kezdődött az egyetemisták által létrehozott cserkészeknél, az utolsó két évükben, mielőtt feloszlatták őket. Lelkiatya szükségessége, Sík Sándor-versek a tábortüznél, önnevelés, Franklin-naptár, lelkigyakorlatok, és minden szép és jó, ami ezzel kapcsolatos. Ott értettem meg, hogy nem a szemüveg számít, ami nagyon zavarta a hiúságomat, hanem az, hogy ember légy. Sári, aki ennek a csapatnak tagja volt, épp Szegeden járt egyetemre, és ott találkozott Gyurkával, aki egyetemi lelkész volt. Ez abban az időben történt, amikor Kolakovich jött Rómából. Sári már benne volt az első csoportszervezésben. Közben a cserkészetet feloszlatták, de egy tízfős mag együtt maradt, és ezt Sári, amikor visszakerült Pestre, készen találta egy csoport megszervezéséhez. Az egész csoport Juhász Miklóst választotta lelkiatyjának. Szóval hihetetlen jó közegbe kerültem, amit akkor igazából még fel sem fogtam.

Talán ötven táján volt egy nyári lelkigyakorlat. Profi módon volt megszervezve, mert akkor már bujkálni kellett – mindennap más helyen, váltott előadókkal. Gyurka feljött Debrecenből, és a teológiai részt vezette. A Szentháromságról beszélt. Mai napig emlékszem a szavaira, azt mondta: „A Szentháromság olyan, mint egy kör, amelyhez a mi életünk érintő egyenesként közelít. Halálunkkor találkozik vele abban a pontban, ahol érinti.” Rónay György beszélt a

keresztény irodalomról, Forrai István szervezte a zenei részt, szóval rendkívül nagy hatással volt rám ez a lelki gyakorlat. Így indult el az egész. Itt találkoztam először Gyurka bácsival. Aztán a kapcsolat megszakadt, de úgy érzem, ez volt az a kezdeti impulzus, amely aztán a folytatásnak is megadta a lendületet. Aztán gyorsan férjhez mentem. Bár Debrecenben tanára volt, férjem nem nagyon kedvelte Gyurkát, hiszen ugyanolyan erős akaratú, határozott ember volt ő is, és ez az egész valláskérdés nem is érdekelte.

61-ben folytatódott a „kaland”, amikor a szüleimnél voltam Mátyásföldön, és Gyurka éppen ott helyettesítette a mátyásföldi papot. Egy teljesen szokványos vasárnapi gyónásra bementem a gyóntatószékbe, ahol éppen ő gyóntatott. Nem tudtam, hogy ő az, és ott, egy teljesen szokványos gyónás alatt valami olyan Szentlélek-élményem volt, mintha kézzel fogható tömörségben ott lett volna, és ott áramlott volna. Amikor kijöttem, és letérdeltem imádkozni, csak ezt tudtam kérni: Édes Istenem, áldd meg ezt az embert, mert érzem, ő mindenképpen a Te küldötted. És az az érdekes, hogy Gyurka is emlékezett később erre a gyónásra.

Elhallgattunk. Még ennyi idő után is érezhető volt annak a találkozásnak a hatása itt, most, köztünk.

64-ben folytatódott, amikor szintén egy vasárnap Gábor fiammal voltunk misén. Akkor kijött Gyurka, és egy mellékoltárnál kezdett misézni. Nem ismertem meg, de éreztem, hogy nekem át kell mennem ahhoz az oltárhoz, ahhoz a paphoz és miséhez. Gábor fiam nem értette. Korábban beszélgettünk arról, hogy a hangyák az illatuk alapján találják meg egymást, így csak odasúgtam neki: „Tudod, az illatút.” Akkor sem értette, és nem is kérdezett semmit, de jött.

A mise után bementem a sekrestyébe, és eléje álltam: Bulányi Györgyöt keresem – mondtam. Meglepődött, mert nem ismert meg. Akkor már nagyon óvatos volt, mert akkoriban voltak azok az élményei, hogy ismerősei átmentek az utca másik oldalára, ha meglátták. Megadta a Tempo szállítási vállalat telefonszámát, és kért, hogy ne mondjam meg a nevemet, ha keresem, csak annyit, hogy én vagyok a négygyerekes Évike. Engem féltett, de nem értettem, nem tudtam mire vélni a viselkedését. Bizalmatlanságnak vettem, és úgy döntöttem, hogy akkor én ezt nem erőltetem. Két év múlva Sáriéknál találkoztunk újra, amikor már csökkenni kezdett ez a nagy óvatossága. Együtt mentük el, és a buszmegállóban beszélgettünk, amikor jött a busz, és ő a mondat felénél felszállt a buszra, és elment. Hát ez azért sok – gondoltam. Megvárhatta volna a következő buszt, hogy befejezze a mondatot. Sárinak pedig azt mondtam: Nézd, te ismered, mondd meg neki, hogy én ennek a mondatnak a másik felét is hallani szeretném. Így kezdődött a tényleges kapcsolat. Adott időpontot, itt lakott a Nagy Lajos király úton, és elmentem hozzá beszélgetni.

Ez a történet nekem ténylegesen arról szólt, amit gondoltam, és kértem, hogy beszélj róla. Egy kezdeti impulzusról, amely egy ajándék egy ember életében. Ahogy mondtad: Nem tudom, mi lett volna velem, ha nem találkozom a cserkészekkel. És aztán sorban a többi, mintha kézen fogva vezettek volna egy másik dimenzióban, mert közben a hétköznapi életed zajlott: férjhez mentél, gyerekeid születtek, dolgoztál stb. Az a bizonyos érintő elindult a kör felé.

Igen. Akkor egyszer megkérdezte, mondd, miért kell neked négy gyerek mellett dolgoznod? Jó kérdés volt, de hát éppen a négy gyerek miatt kellett dolgoznom. Akkor költöztünk ide, ebbe a nagy lakásba, ami százhusz négyzetméter, és a férjemmel azt terveztük, hogy átalakítjuk, és olyan fizetővendég-szobákat alakítunk ki, amelyek akkor divatban voltak, hogy kiegészítsük a fizetésünket. Egy bökkenő volt, hogy nem volt rá pénzünk. Akkor elmondtam

Gyurkának, aki egy kis gondolkozás után azt válaszolta, hogy ő ad hozzá kölcsönt. De, kérdeztem, mi lesz, ha nem tudjuk visszafizetni? Akkor száradjon a te lelkedem, hogy más nem kaphat belőle – mondta. Otthon megbeszéltem, és anyámék vállalták a garanciát. Nem adta ide egyben a pénzt, hanem mindig csak annyit, amennyire szükség volt. Ez volt a segítsége ahhoz, hogy itthon maradhassak a gyerekekkel, hogy ne kelljen elmennem dolgozni. A havi törlesztés adta az alkalmat arra, hogy hónapról-hónapra találkozzunk. Akkor, '68-ban született Kati lányom is, és akkor már elkezdődött a csoportok szervezése is: Terikének, Jóskának mutatott be. Amikor a vendégszoba kész lett, meghívtam az ismerőseimet és Gyurkát is egy kis vacsorára. Ildi kolleganóm volt a kórházban, ő segített nekem a vacsorakészítésben. Itt ismerkedtek össze. Együtt mentek el... És a dolog ismét körbeért. Elindult egy újabb érintő a kör felé. Ildi is megragadt.

Ahogy hallgatlak, minden olyan simának, gördülékenynek tűnik, így elmesélve. Nem voltak ebben mégis buktatók? Persze minden olyan lépés, amely átmenetileg elválasztott téged ettől az úttól, ilyen akadály volt, amit, ha nem is tudatosan, de egy észrevétlenül működő vonzás hatására legyőztél. Azért mégsem lehetett ennyire sima.

Persze, hogy nem volt sima. Nem is kicsik voltak a zökkenők. Csak egyet említek, ami talán a legnagyobb volt. A férjem féltett. Nem volt benne a csoportban, viszont látta a világot, és féltett, féltette a családot, ezért nem engedélyezte a csoportba járást. 70-ben elment Olaszországba dolgozni, és megígértem neki, hogy nem fogok részt venni Gyurkával csoportos munkában. Gyurka bácsi körül létrejött egy nőkből álló csapat, az úgynevezett hölgykoszorú: Andi, Ildi, néhány szerzetesnő, egy nagyon jó kis közösség. Később kiderült, hogy az egész miattam volt, mert a többiek már mind valamilyen csoportot vezettek. Amikor a férjem visszajött, megmondtam neki, hogy ha Bulányival valami baj lesz, én akkor sem fogom azt megúszni, akár csoportban vagyok, akár nem, mert ahol őt nyilvántartják, ott nyilvánvalóan minden kapcsolata is fel van vésvé. És akkor legyintett egyet: „Menj, ahová akarsz” – mondta. Persze azt tudni kell hozzá, hogy én is mindent lehetővé tettem számára, amit csinálni szeretett volna. Így kerültem az Öregek II. nevű csoportba, '71-ben.

Nagyon furcsa, hogy ezek az események, amiket felsoroltál mint meghatározó pontjait annak a bizonyos kezdeti lendület indította folyamatnak, csupa olyanok, amik mellett gond nélkül el is mehettél volna. Kellott ott lenni valamiféle külön figyelemnek, kíváncsiságnak részedről. Olyasmire gondolok, mint ami a magvető példabeszédben szerepel. Nem az útszélre gondolok, hanem a köves talajra és a bozóra. Mintha az egész ezt megelőző életed erre a magra készült volna fel, vált volna a próbák során jó földdé ennek a mának a számára. Nem te csináltál valamit, és nem is Gyurka bácsi, hanem lassan – mindennek ellenére és mellett – elkészültetek erre a találkozásra, erre az együttműködésre, aminek az eredménye a jelenlegi Te magad, aki most erről beszámolsz nekem.

Igen. Ehhez hozzátartozik az is, hogy Gyurka nagyon erős, meghatározó személyiség volt. Őt nem lehetett figyelmen kívül hagyni. Vagy azonnal követte valaki, vagy vissza-vissza tért hozzá, amíg végül bele nem akadt, vagy messze elkerülte, miután találkoztak. Személyes vonzásával szedte össze az embereket. Az eredmény persze azzal a személlyel is összefüggött, akivel találkozott.

Ugyanakkor ezekből a nagy személyes vonzásokból idővel néha nagy személyes taszítások származtak, de talán ez is törvényszerű, hiszen mellette nőttek fel, és idővel megtalálták a saját útjukat. Sok sértődés, meg egyebek, de ez talán már sokkal később volt.

Módszerei nem voltak kíméletesek. Emlékszem, Szigetszentmiklóson a fűtetlen templomban képes volt a dermesztő hidegben fél órát is prédikálni! Akkor még az egész abszolút katolikus

alapon folyt. A Hűségimában hangsúlyos volt az egyházhűség: „Ígérem, hogy hűséges leszek Egyházzadhoz, tőle kaptam mindent. Általa ismertelek meg Téged, Jézusom! Mindig a Te arcodat keresem benne, és egész életemet szolgálatára szentelem.”

Gyurka bácsi főműve, a KIO (Keressétek az Isten Országát!) szemlélete hihetetlenül felszabadított engem. Egyszer valamilyen ünnepre lapokat írt mindeni neki, és ezeket összeállítva adtuk át ajándékként. Én azt írtam, hogy amit neki igazán köszönhetek, az a lelkiismereti szabadság. Otthoni neveltetésemben minden valódi probléma megoldása a pap volt. Meg kellett vele beszélni, és amit ő mondott, az úgy volt. Ez alól szabadított fel, de egyben nagy felelősséget is adott. A szabadsággal együtt jár a felelősség. Nem mondhatok akármikor, akármiről, akárkinek, és nem is szaladhatok máshoz a válaszokért. Ha rosszul, rosszkor vagy rosszat mondtam, azzal nekem kell számolnom és kijavítanom, valahogy rendbe tenni.

Nézzük most meg, hogyan alakult a kezdeti lendület hatása akkor, amikor már csoportban voltatok. Nyilván változott a csoport, elmentek, jöttek újak, és ez rendszerint – úgy tapasztaltam – nehézségekkel jár együtt, próbára teszi a csoport összetartozási érzését, és új feladatokat ad: bevezetni egy új tagot a formális dolgokba, a fogalmakba, elősegíteni a megnyílását stb. Hogyan segítette azt az alapelvet az, ami az egyik cél is volt mindig a Bokorban, vagyis hogy mindenki szedje össze a maga tizenkettőjét?

A kezdeti – cserkészetből maradt – társaságból sohasem lett Bokor-társaság. Csak egy házaspár maradt, majd azok is kimaradtak. Nemcsak a kimaradás és az újak a probléma egy csoportban, hanem például valakinek a nagyfokú süketsége is. Emlékszem, volt olyan lelkigyakorlat, amelyen fölváltva ültünk az illető – már a nagyothalló – mellett, és felváltva írtuk számára a lényeges mondatokat. Igen, változott az Öregek II is. Gyurka bácsi otthagya, és Andi vette át a vezetését. Aztán Andi meghalt, és átvették Karcsiék, akik aztán szintén meghaltak. Azóta hivatalosan nincs vezető. Imre a lelki összetartó, az adminisztratív dolgokat meg én csinálom. Ezek óriási veszteségek voltak. Ugyanakkor fluktuáció is volt, bár az még Gyurka idejében. Akkor jött például Marci és Éva, akik hihetetlen gyorsan belenőttek a csoportba. Ők azok, akiket láttam igazán felnőni és elmélyülni. Nyilván az életük segítette ezt, de talán a csoport is. Náluk nyilvánult ez meg számomra a leghatározottabban.

Azt mondd, hogy láttad őket belenőni, felnőni és elmélyülni. Lehetséges ezt a csoportozást úgy csinálni, hogy ne látszódjon semmilyen változás valakinek az életében? Szerintem lehetetlen, hogy ne hasson valakire, és a körülötte lévőkre meg a világra is az a hosszú, évekig tartó küzdelem, ami a csoportozással együtt jár. Ha nem hat, akkor valami gond van ezzel a csoportba járással.

Érdekes. Igen, így van. Mégis vannak olyanok, akik már eleve felnőttek voltak, és úgy jöttek közénk. Például Imre. Persze mondhatod, hogy a papok más eset, de talán még az ő szemlélete is változott. Andi is nagyon erőteljesen két lábon álló valaki volt. Az élet sok megpróbáltatása biztosan változtatott rajta, de számomra nem látszott meg kifelé, mert mindig is mint érett emberre tudtam felnézni rá.

Jöttek-e újak kívülről? Valakinek a gyereke, vagy csak az ismerőse. Hogyan maradt fenn a csoport a sok változás ellenére?

Mindenkinek, aki hozzánk jött, volt valamilyen katolikus előélete. Olyan nem jött, aki csak úgy beesett – ha erre gondolsz. Fiatalok nem jöttek. Valakinek gyereke sem. Nem is szerencsés, ha a gyerek ott van, amikor például közgyónás van. Zoliék jöttek, akik fiatalok. Ők kérték, hogy közénk járhassanak, mert Marciékhoz kötődtek. Vidékről jönnek négyszer

vagy ötször egy évben, és mindig vagy egyikük, vagy másikuk, ritkán együtt. Valahogy így alakul most az életük, nyilván a gyerekek miatt. Ők érzik is ezt a feszültséget, mármint hogy mi öregek vagyunk hozzájuk. Nekünk viszont nagyon jó, mert friss levegőt hoznak, amikor jönnek. Gabi nagyon sokoldalú és határozott személyiség, és Zoli is. Ismered nyilván Gabi ajánlóit a Bokor-tévéen. Közvetlenek, természetesek, érzékenyek a dolgokra. Nagyon jó, hogy ott vannak. Van egy Vegyesnek nevezett csoport is, amelyet annak idején Andi vezetett, de nagyon sokan kihaltak belőle. Azt mondtam Imrének: Tudod mit, eljövök én is hozzátok. Azóta oda is járok. Így vagyunk ott nyolcan. A másikban, az Öregek II-ben 9-en. Az én leadó csoportomban már csak négyen, kihaló korban. Azért vagyunk együtt, mert az egyedüllét miatt szükség van egy kis egymásra irányuló szeretetsugárra. A hűség számomra olyasmi, amit kötelező megélni.

Szeretnék egy ronda kérdést feltenni – ha akarsz válaszolsz rá, ha nem, hát nem... Gyurka bácsinak állandóan fájt, hogy nem szerezzük meg a saját tizenkettőnket. Tényleg „csak” egy családi vállalkozás ez a Bokor, vagy csak még nem találtuk meg a formáját annak, hogy szélesebb körből, külsőkkel is ismerkedjünk, barátokozunk, csoportokat hozunk létre? Hiszen a Bokor-életvitel, -életszemlélet és -életmód hatalmas dolog, és a legnagyobb hiánycikk a mai világban.

Ebből az van, hogy családon belül sem megy. Van azért több család, akik igazán minden tagjukban és egészükben is élen járnak, együtt. Még ott sem megy maradéktalanul, ahol minden adottság, lélek, képzettség, erő megvan. A többi családnál pedig nem is látszanak a gyerekek. Néha fel-feltűnnek, aztán eltűnnek. Az enyémeik közül is kettő volt Bokor-közösségben, de most már másutt érdekeltek. Sajnos a megismert Bokor-tartalmak már nem élnek bennem olyan dübörgő erővel, hogy hirdetni tudjam „akár alkalmas, akár alkalmatlan”. Bokorbéli életem már tiszta haszonélvezés. Talán nem éltem meg igazán, nem vált vérré bennem...

Csodálkozva néztem rá. Amiről beszélt eddig abban, igen benne volt az, hogy kapni is kell, hiszen másképp nem lehet adni, de ennyire azért nem kellene semmibe venni a kezdeti impulzus élet átalakító hatását. Ez túlzott szerénység.

Akkor nem értek valamit – mondtam. A Bokorünnep tele volt fiatalokkal, fiatal tizen- és huszonevesekkel.

Talán ismerősök, barátok voltak. Nem ismerem őket.

Ha így van, akkor hogyan megy tovább, nem a forma, mert az mehet, hanem az ügy, a munka – ahogy Jézus nevezte?

A munka olyan embereken fordul, akiknek karizmájuk van. Nem akarok nevetek említeni, de olyanokon fordul, akiknek az adottságaik megvannak a vonzáshoz. Voltak ilyenek, akik elmentek, például Gyusza, és vannak most is ilyenek, például a Gyuri, aki mint egy Jehova Tanúja, még a vonaton is vonzza az embereket. Vagy Laci és Bandi, aki sok embert elért. Náci is összehozta a maga népét, és az első, a második nemzedék több tagja is. Én magam nem tudtam. A csoportomat is Lacitól örököltem. Hát igen. A domonkos templom, a „Domi”, illetve a Rezső téri templom tele volt emberekkel. Hihetetlenül nagy hatású ember volt. Most is nagyon keményen és előrelátóan ő viszi a Bokrot. Ha ő nem kapja össze az embereket, akkor a Bokor nagyon megsínylette volna Gyurka halálát. Szóval tenni képes, karizmatikus emberekből egyre kevesebb van.

Ugyanakkor ott a kettes régió. Száz ember, két KV-képviselővel. Csupa fiatal, akiknek nőniük kell. Két éve a Bokorünnepet ők csinálták, és nagyon jól. Nem érzik még az erejüket, családot alapítanak, tanulmányaikat végzik. Türelem kell még hozzájuk. Például a Berci – nagyon értelmes, jó adottságú, jó gondolkozású fiatalember. Jobban kellene aktivizálni. Gyurka értett ehhez. Nem azt mondta: Gyertek, ha van kedvetek, hanem: Ezt csináljuk meg! Nem lehetett nemet mondani. Ez a karizmatikus ember. Valaki a Gyökérben mondta minap, hogy ha nem lett volna a Bokor-csoportrend, hogy készülni kell, előadni, szervezni, akkor negyed annyit sem lenne képes megtenni. Fel kell nőni! A feladatok növelik meg az embert: Kapd össze magad, és csináljuk meg! Ha nem sikerül, nem számít. A munka számít. És ha sikerélmény van, akkor a következő már könnyebb, és lesz önbizalmod. Ezt kellene a növelni fiatalokban. Én is inkább lökdőső vagyok, mint hogy magam menjek bele, de amikor előjött ez a Bokortábor-ügy, hát... A közösséghez tartozás, az ilyen közösséghez tartozás élményét mégiscsak a Bokortábor adja meg. Hát nem tudtam megállni, és jelentkeztem... És aztán még jelentkezett ez is, az is, és most már tizenöten vagyunk. Itt van megint ugyanaz a kezdeti impulzus, csak kicsiben. Személyesen kell megszólítani az embereket, nem drótposta vagy plakát útján! Ahogy Bőjte Csaba mondta az egyik Bokortáborban: elindul az ember, és egyszer csak ott egy fal, és ahogy közelebb megy hozzá, hát látja, hogy csak köd.

Még egyet kérdezek. Nekem állandóan visszatérő kérdésem, hogy mit lehet mondani egy ismeretlen fiatalembernek, ha rám talál, miért jöjjön el egy csoportba, egy közösségbe, és miért pont ebbe. Te mit tudnál mondani neki azon kívül, hogy gyere el közelem?

Ehhez szektás adottság kellene, ami nekünk nincs meg. Ott vannak nyitott gyülekezeti programok, ahol ezeket az újakat azonnal átölelik. Egy ilyen kis, zárt közösségben ez nem oldható meg. Próbáltuk mi is a Bokorportán filmvetítést vagy az ökokcsoportot, de nem jöttek. Ha egy szektába bemész, akkor szeretettel megfognak, körülvesznek, azonnal megérezed a légkörét. Van olyan ismerősöm, aki ötven éven felül, katolikus múltját otthagya csatlakozott egy ilyen közösséghez. Ezek persze nem töltekező gyülekezetek, hanem leadók, de hatalmas a vonzásuk olyanokra, akik a közösség melegére vágnak. Ezekben határozottan érezhető szeretetlégkör van. Mi is abban vagyunk a mi kis közösségünkben, de a kívülről jövővel nem tudunk mit kezdeni. Györgyinél is jelentkeznek a Bokorportálon, és nincs, kihez küldje, hova hívja meg őket, nincs, aki felkarolná, bevezetné, növelné, és alkalmassá tenné a közösségi munkára. Pedig itt van minden érték, minden érték elérhető, hozzáférhető, van szeretet is, munka is és együttérzés is. „Tanítvánná lenni és tanítvánná tenni” – ahogy Gyurka bácsi mondta. Megmaradnak ezek a szlogenek a fejben és a szívben is. Igen, valamit ki kellene nyitni, de ehhez is idő és ember kell.

Aztán már csak beszélgettünk, úgy szabadon locsi-fecsiztünk, mint akik már évek óta ismerik egymást. Valamit meséltem neki az én családi életéről is, hiszen adatokat alig tudunk egymásról. És az adatok fontosak. Felírta a drótpostacímét és a telefonszámát is. Elbúcsúztunk abban a tudatban, hogy kicsik és nagyok, erősek és gyengék – mind testvérek vagyunk Isten Országában. Aztán elváltunk. Elváltunk?

A beszélgetést egy diktafon rögzítette.

Összeállította: Trásy Éva és Farkas István